

Arrest

nr. 56 407 van 22 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat A. HENDRICKX en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeunerin geboren in Gorni Milanovac (Servië) en bent u Kosovaars staatsburger. Op veertienjarige leeftijd ging u bij uw oom in Priština wonen. Vijfentwintig jaar geleden huwde u op officiële wijze met B. B. (...). Na jullie huwelijk trok u bij uw echtgenoot in Kosovo Polje in en u liet er zich registreren. Samen hebben jullie zes kinderen. Tijdens het gewapende conflict in Kosovo verbleef u een drietal maanden in een school in Kosovo Polje. Een vier- tot vijftal jaar geleden kregen jullie problemen met etnische Albanezen. Zij gooiden met stenen en sinds een aantal maanden kwamen zij ook jullie huis binnen om jullie te bedreigen. Meerdere keren ging uw

echtgenoot naar de politie om klacht in te dienen. Telkens werd zijn klacht genoteerd, maar later hoorden jullie niets meer van de zaak. In augustus 2008 verdween uw zoon, H. (...). Hij ging voetballen maar keerde niet meer terug. Sindsdien bent u in het ongewisse over zijn lot. De dag van zijn verdwijning ging uw echtgenoot naar de politie. De agenten zeiden dat ze uw zoon zouden zoeken en jullie op de hoogte houden. Uw echtgenoot ging meermaals terug naar de politie, maar er was nooit enig nieuws. Een week voor uw vertrek naar België werd uw echtgenoot bewusteloos geslagen door Albanezen. U hoorde lawaai en ging naar buiten. Vervolgens werd ook u hard geslagen door deze onbekende Albanezen, waarbij u verscheidene verwondingen opliep. Noch u, noch uw echtgenoot gingen klacht indienen bij de politie omdat er toch nooit iets gedaan werd met jullie klachten. Een dag voor uw vertrek naar België, toen uw echtgenoot niet thuis was, kwamen Albanezen uw woning binnen. Ze sloegen u en uw kinderen en bedreigden jullie. Ze scheurden uw kleren kapot omdat u uw kinderen wou beschermen. Ze dreigden ermee jullie huis in brand te steken als jullie niet zouden vertrekken. Toen uw echtgenoot thuiskwam vergezeld door een man in een bestelwagen, vluchtten de Albanezen weg. Jullie waren zo bang, dat jullie die nacht in de bestelwagen van de man overnachtten. Uit vrees voor jullie leven verlieten u, uw echtgenoot en jullie vijf minderjarige kinderen Kosovo op 15 maart 2010. Jullie weken via onbekende landen van doorreis naar België uit, waar jullie op 17 maart 2010 aankwamen en alwaar u nog dezelfde dag nog asiel hebt aangevraagd. U bent niet in het bezit van enige documenten ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt immers dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, B. B. (...), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Kosovo te hebben verlaten omdat u sedert 2004 tot uw vertrek naar België in 2010 telkens u zich op straat in Kosovo Polje begaf, door groepen etnische Albanezen werd geslagen (gehoor CGVS pp. 11-12). Tevens zou uw zoon, H. (...), in augustus 2008 spoorloos zijn verdwenen (gehoor CGVS pp. 1-2). Er dient opgemerkt worden dat de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen die zich in Kosovo Polje voorgedaan zouden hebben, door tal van tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote, ernstig op de helling komt te staan. Zo verklaarde u dat u ongeveer een week voor uw vertrek naar België 's avonds werd aangevallen en bewusteloos geslagen door een zeven- tot achtal Albanezen. Uw echtgenote werd geduwd en werd met de handpalm geslagen. Zij was niet gewond. Na dit incident ging u klacht indienen bij de politie (gehoor CGVS pp. 15-16). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat u een week voor jullie vertrek naar België, rond 14.00-15.00u in de namiddag bewusteloos werd geslagen door een zeven- tot tiental Albanezen. Ook zij werd hard geslagen. Zij kreeg zowel slagen met de handpalmen als met de vuisten. Zij was ernstig gewond. Zo zag haar volledige arm blauw, had ze verscheidene krabben gehad, was haar oog dik en was er een tand kapot. U diende geen klacht in bij de politie aangezien de politie toch niets deed (gehoor CGVS echtgenote pp. 13-14). Voorts verklaarde u dat u de laatste keer, op 13 maart 2010, werd geslagen toen u zich op een kruispunt begaf. De dag ervoor, op 12 maart 2010, zou u ook geslagen zijn geweest. U zou over het voorval van 12 maart verteld hebben aan uw echtgenote, maar het toch wat geminimaliseerd hebben opdat zij haar geen zorgen zou maken (gehoor CGVS p. 16). Uw echtgenote daarentegen kon zich niets herinneren van laatstgenoemd voorval (gehoor CGVS echtgenote p. 14).

Ook over de verdwijning van uw zoon H. (...) legden u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u dat u de dag na de verdwijning van uw zoon in de namiddag naar de politie ging om klacht neer te leggen (gehoor CGVS p. 18). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat u de dag zelf van de verdwijning van uw zoon naar de politie ging (gehoor CGVS echtgenote p. 16). Gezien de ernst van deze feiten is het niet aannemelijk dat jullie zich zouden vergissen over het ogenblik dat uw echtgenote de verdwijning van uw zoon bij de politie aangaf. Dat aan deze incidenten geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit het feit dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal, verzameld tijdens een missie naar Kosovo in september 2009, naar voor komt dat er noch in Kosovo Polje, noch in de regio Priština, waartoe ook Kosovo Polje behoort, sinds 2004 veiligheidsincidenten tegen de RAE-gemeenschap plaatsvonden. Tot op heden keerden ontheemden van Roma-origine zonder problemen terug naar de gemeente. De verantwoordelijke van de

Kosovaarse mensenrechtenorganisatie KMDLNj verklaarde dat er binnen de gemeente Kosovo Polje geen problemen zijn voor de Roma-gemeenschap. Er zijn geen veiligheidsproblemen voor de Roma-gemeenschap en Roma beschikken over volledige bewegingsvrijheid. Roma kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. De klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Dat er aan uw problemen geen geloof gehecht kan worden, blijkt daarenboven ook uit het feit dat u geen enkel (begin van) bewijs van uw beweerde problemen in Kosovo kon neerleggen. Niettegenstaande u volgens uw verklaringen meer dan twintig keer bij de politie ging om klacht neer te leggen en u daarenboven verklaarde dat de politie telkens uw klacht noteerde (gehoor CGVS pp. 12-13), kon u geen enkel document in dit verband neerleggen. Ook het feit dat u niet kon zeggen bij welke politiedienst u meer dan twintig keer ging om klacht neer te leggen (gehoor CGVS p. 13), doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen. Bovendien kan aangenomen worden dat een ernstig feit zoals de verdwijning van een minderjarige in mediaberichtgeving zou terug te vinden zijn. Dat ook de vertegenwoordigers van de minderheden uit Kosovo Polje waarmee een delegatie van Cedoca in september 2009 een persoonlijke ontmoeting had, met geen woord over deze onrustwekkende verdwijning repten, ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van dit aspect van uw relaas.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele recente incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er eind 2009 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Bovendien vallen uw verklaringen als zouden uw kinderen niet naar school zijn kunnen gaan omdat de school weigerde hen in te schrijven (gehoor CGVS p. 4), evenmin te rijmen met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat het onderwijssysteem in Kosovo openstaat voor leden van de RAE-gemeenschap, maar dat het niet te ontkennen valt dat in de praktijk velen onder hen laaggeschoold blijven en de schoolbanken vaak al snel weer verlaten. Meerdere factoren werken deze situatie in de hand, ondermeer armoede en een gebrekkig bewustzijn bij de ouders van het belang van scholing. Ook hier dient evenwel vastgesteld te worden dat acties op het getouw worden gezet om de integratie van RAE in het onderwijs te stimuleren en de situatie in de praktijk te verbeteren. Vooreerst is ook inzake onderwijs het beleid gericht op integratie en niet op discriminatie. Zo heeft het Kosovaars Ministerie van Onderwijs voor de periode 2007-2017 een plan uitgewerkt voor de integratie van de RAE in het onderwijs. Daarnaast hebben sommige parallelle scholen in Kosovo (scholen die werken met de curricula van de Republiek Servië) de onderwerpen van Roma-taal en Roma-cultuur geïntroduceerd. Ook in Kosovo Polje, waar u woonde, is dit parallelle systeem geïmplementeerd. Zo hebben de Serviërs in de gemeente één kleuterschool en vijf lagere scholen die ook door Roma daadwerkelijk gebruikt worden. Bovendien is er een school waar Roma in het Romani les kunnen volgen. Er is eveneens een multi-etnische school die 's morgens gebruikt wordt door Serviërs en Roma en in de namiddag door Albaneestalige leerlingen.

Voorts verklaarde u dat u in Kosovo Polje niet naar de dokter durfde te gaan omdat de Serviërs u naar de Albanezen stuurden en de Albanezen stuurden u dan weer naar de Serviërs. Bovendien wilden zij u enkel helpen als u geld gaf (gehoor CGVS pp. 20-21). Uit de informatie waarover

het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat er geen discriminatie bestaat bij het verkrijgen van medische zorg in de gemeente Kosovo Polje. Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen.

Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet, d.d. 15 december 1980.

Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd, kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het grootste probleem voor de RAE-gemeenschap blijft hun economische situatie. Er heerst een hoge werkloosheid en het merendeel van de RAE is afhankelijk van financiële hulp. Dit is echter geen exclusief probleem van de RAE, ook Albanezen en Serviërs lijden hieronder. Zoals supra uiteengezet onderneemt de Kosovaarse overheid evenwel middels een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap actief stappen om in de moeilijke socio-economische situatie van de RAE verbetering te brengen. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt tevens dat er RAE werkzaam zijn bij de gemeente in Kosovo Polje, o.a. op de dienst burgerlijke stand, het 'bureau van de gemeenschappen' en in het onderwijs. Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. U verklaarde dat u voor uw echtgenote en kinderen geen identiteitsdocumenten kon verkrijgen omdat de bevoegde diensten in Kosovo Polje weigerden voor hen identiteitsdocumenten af te leveren (gehoor CGVS p. 4, 7-8, 20). Aan deze verklaringen kan echter evenmin geloof worden gehecht. Vooreerst werd er een ernstige tegenstrijdigheid in dit verband opgemerkt tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote. Zo verklaarde u dat u tot driemaal toe identiteitsdocumenten ging aanvragen voor uw echtgenote en kinderen. De derde keer nam men foto's van u en zei men u dat uw echtgenote diende terug te keren om foto's van haar te laten nemen. Dan pas zou een identiteitskaart voor uw echtgenote worden aangemaakt. Jullie zijn echter nooit naar de

bevoegde instantie teruggeweest (gehoor CGVS p. 20). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat zij haar bij jullie aankomst enkele vragen stelden. Toen de bevoegde persoon vernam dat zij van Servië was, zei hij haar dat ze naar buiten diende te gaan, dat ze daar niet moest zijn (gehoor CGVS echtgenote p. 15). Na confrontatie met uw verklaringen herhaalde uw echtgenote haar eigen verklaringen. Zij voegde eraan toe dat er iemand die niet aan het loket zat, gezegd had dat u foto's moest brengen van uw echtgenote. Dan zou er misschien een identiteitskaart gemaakt worden (gehoor CGVS echtgenote p. 16). Deze verklaringen zijn opnieuw tegenstrijdig.

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat in september 2006 het UNHCR startte met de implementatie van zijn actieplan 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali en Egyptian community in Kosovo', wat ondermeer inhoudt dat RAE worden bijgestaan bij hun registratie in het bevolkingsregister en bij het verkrijgen van de nodige (identiteits)documenten. In uw gemeente, Kosovo Polje, werkt het UNHCR voor de implementatie van dit plan samen met de NGO 'Civil Rights Program – Kosovo' (CRP/K), die een bureau heeft in het centrum voor samenwerking en integratie 'Fidan Lahu'. Deze NGO verleent ondermeer gratis juridisch advies en bijstand aan IDP's (intern ontheemden) en andere kwetsbare groepen zoals Roma. Aansluitend kan opnieuw verwezen worden naar RAE die o.a. op de dienst burgerlijke stand van de gemeente werkzaam zijn in Kosovo Polje. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn zich probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten en kunnen zij in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen. Uit niets blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar Kosovo geen identiteitsdocumenten voor uw echtgenote en kinderen zou kunnen verkrijgen. Gelet op voorgaande vaststelling, gekoppeld aan het feit dat het uitoefenen van fundamentele grondrechten voortvloeit uit het bezit van de nodige identiteitsdocumenten, is het weinig aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Kosovo het slachtoffer zou worden van een discriminatie die van die aard is dat zij aanleiding zou geven tot een situatie die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Kosovaarse identiteitskaart, uw nationaliteitsattest, de nationaliteitsattesten van uw zonen, E. (...) en T. (...), uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw zonen, E. (...) en T. (...), en het attest van uw domicilie in Kosovo Polje bevestigen uw identiteit, afkomst en nationaliteit en die van uw twee zonen. Deze feiten worden op zich evenwel niet betwist."

Tot slot kan ook aan uw verklaring dat men u weigert de Kosovaarse nationaliteit te geven (gehoor CGVS p. 4), geen geloof worden gehecht. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt dat Kosovo op 17 februari 2008 zijn onafhankelijkheid uitriep. De meerderheid van de lidstaten van de Europese Unie, waaronder België, erkende de onafhankelijkheid onmiddellijk. De grondwet van de Republiek Kosovo, die op 15 juni 2008 van kracht werd, stipuleert dat alle burgers van de voormalige Federale Republiek Joegoslavië die op 1 januari 1998 hun vaste verblijfplaats in Kosovo hadden, los van de huidige verblijfplaats, aanspraak maken op het Kosovaarse staatsburgerschap. Artikelen 28 en 29 van de staatsburgerschapswet regelen de status van degenen die als rechtmatige bewoners geregistreerd zijn (legal residents) en van de burgers van het voormalige Joegoslavië die op 1 januari 1998 hun vaste woonplaats in Kosovo hadden (habitually residing). Iedereen die de voorwaarden vervult, geldt automatisch als staatsburger van de Republiek Kosovo. Volgens artikel 28 I moet iedereen die als "habitual resident" volgens UNMIK Regulation Nr. 2000/13 in het register van de burgerlijke stand geregistreerd werd, als staatsburger van Kosovo beschouwd worden (shall be considered) en als zodanig in een staatsburgerschapregister opgenomen worden. Aangezien u reeds 25 jaar in Kosovo woonde en u op uw 16 jaar een identiteitskaart heeft verkregen in Kosovo Polje (gehoor CGVS p. 3) dient ook u bijgevolg als Kosovaars staatsburger beschouwd te worden en is het compleet onaannemelijk als zou men u de nationaliteit weigeren. Ook uw bewering dat u de nationaliteit mondeling hebt aangevraagd en die u eveneens mondeling werd geweigerd (gehoor CGVS p. 4), overtuigt niet, daar deze handelwijze geenszins gebruikelijk is door de Kosovaarse autoriteiten.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat in hoofde van u evenmin kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven als deze van haar echtgenoot, B. B., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 62 838. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 26 oktober 2010.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 56 406 van 22 februari 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan B. B.. Het arrest genomen in hoofde van verzoeksters echtgenoot luidt als volgt:

“1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeuner afkomstig uit Kosovo Polje en Kosovaars staatsburger. Vijftientig jaar geleden huwde u op officiële wijze met S. B. (...). Uw echtgenote is geboren in Gorni Milanovac, Servië. Op haar dertien jaar is zij bij haar oom in Priština gaan wonen. Na jullie huwelijk liet zij zich domiciliëren in Kosovo Polje. Samen hebben jullie zes kinderen. Een tiental dagen voor de aanvang van de bombardementen in Kosovo kwamen de Serviërs u thuis ophalen. Zij eisten dat u voor hen zou werken. Ze vernielden Albanese huizen. Alles wat waarde had werd gestolen. Ook de lichamen van mensen die gedood werden moest u in vrachtwagens laden. Een familielid van u, die weigerde te luisteren naar hun opdrachten, werd door de Serviërs doodgeschoten. Toen de bombardementen begonnen verbleef u een drietal maanden in een school in Kosovo Polje. Sinds u de Serviërs geholpen hebt werd u altijd mishandeld door etnische Albanese. Voor 2004 werd u door hen uitgescholden. Na 2004 werd u regelmatig door hen geslagen. Meerdere keren ging u naar de politie om klacht in te dienen. Telkens werd uw klacht genoteerd maar later hoorde u niets meer van deze zaak. In augustus 2008 verdween uw zoon H. (...). Hij ging voetballen maar keerde niet meer terug. Sindsdien bent u in het ongewisse over zijn lot. De dag na zijn verdwijning ging u naar de politie. De politie stelde u meerdere vragen en noteerde uw klacht. De agenten zeiden dat ze u iets zouden laten weten als ze hem gevonden hadden. U ging meermaals terug naar de politie, maar er was nooit enig nieuws. Een zeven tot tiental dagen voor uw vertrek naar België werd u, niet ver van uw woning, achtervolgd door een zeven- tot achtal Albanese. Zij sloegen u bewusteloos. Uw echtgenote hoorde lawaai en kwam naar buiten. Toen zij zag dat u bewusteloos was, gooide zij water over uw gezicht. Ook zij werd geduwd door de Albanese. Toen u bij bewustzijn was gekomen, ging u naar de politie. Zij namen nota's van uw klacht. Een aantal dagen later, toen u zich in het centrum van de stad begaf, werd u opnieuw uitgescholden en geslagen door de Albanese. De volgende dag werd u op een kruispunt tegengehouden door één persoon, die u begon te slaan. Telkens kwam er één persoon bij, die u ook begon te slaan. Plots was er heel veel volk. U werd geslagen tussen de menigte. Er was één man, vermoedelijk een Rom, die jullie allen uiteen haalde. U ging bij de politie klacht indienen. Op de terugweg kwam u een man tegen. U vertelde hem over uw problemen. U vroeg of hij iemand kende die u naar het buitenland kon brengen. Samen gingen jullie naar een gebakshuis. De man bracht u in contact met een chauffeur. U onderhandelde met hem over de prijs maar de man vond dat u te weinig geld had. U nodigde hem uit bij u thuis omdat u nog goud had en hij dit wilde zien. Bij thuiskomst waren uw vrouw en kinderen aan het wenen. Zij waren geslagen door een groep etnische Albanese. Toen de chauffeur dit zag, ging hij onmiddellijk akkoord om jullie te weg te brengen. Diezelfde nacht overnachtten jullie in zijn bestelwagen. Op 15 maart 2010 verlieten u, uw echtgenote en jullie vijf minderjarige kinderen Kosovo Polje. Jullie weken via onbekende landen van doorreis naar

België uit, waar jullie op 17 maart 2010 zijn aangekomen en jullie nog diezelfde dag asiel hebben aangevraagd. U bent in het bezit van volgende documenten: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 31 december 2009, uw Kosovaarse nationaliteitsattest, uitgereikt op 26 november 2009 in Fushë Kosovë (Kosovo Polje), de nationaliteitsattesten van uw zonen, E. (...) en T. (...), uitgereikt op 26 februari 2010 te Prishtinë (Priština) op 26 februari 2010, uw Kosovaarse geboorteakte, uitgereikt op 23 november 2009 te Prishtinë (Priština), de Kosovaarse geboorteaktes van uw zonen, E. (...) en T. (...), uitgereikt op 13 januari 2010 te Prishtinë (Priština) en een attest van uw domicilie in Fushë Kosovë (Kosovo Polje).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Kosovo te hebben verlaten omdat u sedert 2004 tot uw vertrek naar België in 2010 telkens u zich op straat in Kosovo Polje begaf, door groepen etnische Albanezen werd geslagen (gehoor CGVS pp. 11-12). Tevens zou uw zoon, H. (...), in augustus 2008 spoorloos zijn verdwenen (gehoor CGVS pp. 1-2). Er dient opgemerkt worden dat de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen die zich in Kosovo Polje voorgedaan zouden hebben, door tal van tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote, ernstig op de helling komt te staan. Zo verklaarde u dat u ongeveer een week voor uw vertrek naar België 's avonds werd aangevallen en bewusteloos geslagen door een zeven- tot achttal Albanezen. Uw echtgenote werd geduwd en werd met de handpalm geslagen. Zij was niet gewond. Na dit incident ging u klacht indienen bij de politie (gehoor CGVS pp. 15-16). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat u een week voor jullie vertrek naar België, rond 14.00-15.00u in de namiddag bewusteloos werd geslagen door een zeven- tot tiental Albanezen. Ook zij werd hard geslagen. Zij kreeg zowel slagen met de handpalmen als met de vuisten. Zij was ernstig gewond. Zo zag haar volledige arm blauw, had ze verscheidene krabben gehad, was haar oog dik en was er een tand kapot. U diende geen klacht in bij de politie aangezien de politie toch niets deed (gehoor CGVS echtgenote pp. 13-14). Voorts verklaarde u dat u de laatste keer, op 13 maart 2010, werd geslagen toen u zich op een kruispunt begaf. De dag ervoor, op 12 maart 2010, zou u ook geslagen zijn geweest. U zou over het voorval van 12 maart verteld hebben aan uw echtgenote, maar het toch wat geminimaliseerd hebben opdat zij haar geen zorgen zou maken (gehoor CGVS p. 16). Uw echtgenote daarentegen kon zich niets herinneren van laatstgenoemd voorval (gehoor CGVS echtgenote p. 14).

Ook over de verdwijning van uw zoon H. (...) legden u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u dat u de dag na de verdwijning van uw zoon in de namiddag naar de politie ging om klacht neer te leggen (gehoor CGVS p. 18). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat u de dag zelf van de verdwijning van uw zoon naar de politie ging (gehoor CGVS echtgenote p. 16). Gezien de ernst van deze feiten is het niet aannemelijk dat jullie zich zouden vergissen over het ogenblik dat uw echtgenote de verdwijning van uw zoon bij de politie aangaf. Dat aan deze incidenten geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit het feit dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal, verzameld tijdens een missie naar Kosovo in september 2009, naar voor komt dat er noch in Kosovo Polje, noch in de regio Priština, waartoe ook Kosovo Polje behoort, sinds 2004 veiligheidsincidenten tegen de RAE-gemeenschap plaatsvonden. Tot op heden keerden ontheemden van Roma-origine zonder problemen terug naar de gemeente. De verantwoordelijke van de Kosovaarse mensenrechtenorganisatie KMDLNj verklaarde dat er binnen de gemeente Kosovo Polje geen problemen zijn voor de Roma-gemeenschap. Er zijn geen veiligheidsproblemen voor de Roma-gemeenschap en Roma beschikken over volledige bewegingsvrijheid. Roma kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. De klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Dat er aan uw problemen geen geloof gehecht kan worden, blijkt daarenboven ook uit het feit dat u geen enkel (begin van) bewijs van uw beweerde problemen in Kosovo kon neerleggen. Niettegenstaande u volgens uw verklaringen meer dan twintig keer bij de politie ging om klacht neer te leggen en u daarenboven verklaarde dat de politie telkens uw klacht noteerde (gehoor CGVS pp. 12-13), kon u geen enkel document in dit verband neerleggen. Ook het feit dat u niet kon zeggen bij welke politiedienst u meer dan twintig keer ging om klacht neer te leggen (gehoor CGVS p. 13), doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen. Bovendien kan aangenomen worden dat een ernstig feit zoals de verdwijning van een minderjarige in mediaberichtgeving zou terug te vinden zijn. Dat ook de vertegenwoordigers van de minderheden uit Kosovo Polje waarmee een delegatie van Cedoca in september 2009 een persoonlijke ontmoeting had, met geen woord over deze onrustwekkende verdwijning repten, ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van dit aspect van uw relaas.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele recente incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er eind 2009 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Bovendien vallen uw verklaringen als zouden uw kinderen niet naar school zijn kunnen gaan omdat de school weigerde hen in te schrijven (gehoor CGVS p. 4), evenmin te rijmen met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat het onderwijssysteem in Kosovo openstaat voor leden van de RAE-gemeenschap, maar dat het niet te ontkennen valt dat in de praktijk velen onder hen laaggeschoold blijven en de schoolbanken vaak al snel weer verlaten. Meerdere factoren werken deze situatie in de hand, ondermeer armoede en een gebrekkig bewustzijn bij de ouders van het belang van scholing. Ook hier dient evenwel vastgesteld te worden dat acties op het getouw worden gezet om de integratie van RAE in het onderwijs te stimuleren en de situatie in de praktijk te verbeteren. Vooreerst is ook inzake onderwijs het beleid gericht op integratie en niet op discriminatie. Zo heeft het Kosovaars Ministerie van Onderwijs voor de periode 2007-2017 een plan uitgewerkt voor de integratie van de RAE in het onderwijs. Daarnaast hebben sommige parallelle scholen in Kosovo (scholen die werken met de curricula van de Republiek Servië) de onderwerpen van Roma-taal en Roma-cultuur geïntroduceerd. Ook in Kosovo Polje, waar u woont, is dit parallelle systeem geïmplementeerd. Zo hebben de Serviërs in de gemeente één kleuterschool en vijf lagere scholen die ook door Roma daadwerkelijk gebruikt worden. Bovendien is er een school waar Roma in het Romani les kunnen volgen. Er is eveneens een multi-etnische school die 's morgens gebruikt wordt door Serviërs en Roma en in de namiddag door Albaneestalige leerlingen.

Voorts verklaarde u dat u in Kosovo Polje niet naar de dokter durfde te gaan omdat de Serviërs u naar de Albanezen stuurden en de Albanezen stuurden u dan weer naar de Serviërs. Bovendien wilden zij u enkel helpen als u geld gaf (gehoor CGVS pp. 20-21). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat er geen discriminatie bestaat bij het verkrijgen van medische zorg in de gemeente Kosovo Polje. Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet, d.d. 15 december 1980.

Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd, kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het grootste probleem voor de RAE-gemeenschap blijft hun economische situatie. Er heerst een hoge werkloosheid en het merendeel van de RAE is afhankelijk van financiële hulp. Dit is echter geen exclusief probleem van de RAE, ook Albanezen en Serviërs lijden hieronder. Zoals supra uiteengezet onderneemt de Kosovaarse overheid evenwel middels een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap actief stappen om in de moeilijke socio-economische situatie van de RAE verbetering te brengen. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt tevens dat er RAE werkzaam zijn bij de gemeente in Kosovo Polje, o.a. op de dienst burgerlijke stand, het 'bureau van de gemeenschappen' en in het onderwijs. Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. U verklaarde dat u voor uw echtgenote en kinderen geen identiteitsdocumenten kon verkrijgen omdat de bevoegde diensten in Kosovo Polje weigerden voor hen identiteitsdocumenten af te leveren (gehoor CGVS p. 4, 7-8, 20). Aan deze verklaringen kan echter evenmin geloof worden gehecht. Vooreerst werd er een ernstige tegenstrijdigheid in dit verband opgemerkt tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote. Zo verklaarde u dat u tot driemaal toe identiteitsdocumenten ging aanvragen voor uw echtgenote en kinderen. De derde keer nam men foto's van u en zei men u dat uw echtgenote diende terug te keren om foto's van haar te laten nemen. Dan pas zou een identiteitskaart voor uw echtgenote worden aangemaakt. Jullie zijn echter nooit naar de bevoegde instantie teruggeweest (gehoor CGVS p. 20). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat zij haar bij jullie aankomst enkele vragen stelden. Toen de bevoegde persoon vernam dat zij van Servië was, zei hij haar dat ze naar buiten diende te gaan, dat ze daar niet moest zijn (gehoor CGVS echtgenote p. 15). Na confrontatie met uw verklaringen herhaalde uw echtgenote haar eigen verklaringen. Zij voegde eraan toe dat er iemand die niet aan het loket zat, gezegd had dat u foto's moest brengen van uw echtgenote. Dan zou er misschien een identiteitskaart gemaakt worden (gehoor CGVS echtgenote p. 16). Deze verklaringen zijn opnieuw tegenstrijdig.

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat in september 2006 het UNHCR startte met de implementatie van zijn actieplan 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali en Egyptian community in Kosovo', wat ondermeer inhoudt dat RAE worden bijgestaan bij hun registratie in het bevolkingsregister en bij het verkrijgen van de nodige (identiteits)documenten. In uw gemeente, Kosovo Polje, werkt het UNHCR voor de implementatie van dit plan samen met de NGO 'Civil Rights Program – Kosovo' (CRP/K), die een bureau heeft in het centrum voor samenwerking en integratie 'Fidan Lahu'. Deze NGO verleent ondermeer gratis juridisch advies en bijstand aan IDP's (intern ontheemden) en andere kwetsbare groepen zoals Roma. Aansluitend kan opnieuw verwezen worden naar RAE die o.a. op de dienst burgerlijke stand van de gemeente werkzaam zijn in Kosovo Polje. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn zich probleemloos tot de

lokale autoriteiten wenden voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten en kunnen zij in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen. Uit niets blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar Kosovo geen identiteitsdocumenten voor uw echtgenote en kinderen zou kunnen verkrijgen. Gelet op voorgaande vaststelling, gekoppeld aan het feit dat het uitoefenen van fundamentele grondrechten voortvloeit uit het bezit van de nodige identiteitsdocumenten, is het weinig aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Kosovo het slachtoffer zou worden van een discriminatie die van die aard is dat zij aanleiding zou geven tot een situatie die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo*, d.d. juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo*, d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Kosovaarse identiteitskaart, uw nationaliteitsattest, de nationaliteitsattesten van uw zonen, E. (...) en T. (...), uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw zonen, E. (...) en T. (...), en het attest van uw domicilie in Kosovo Polje bevestigen uw identiteit, afkomst en nationaliteit en die van uw twee zonen. Deze feiten worden op zich evenwel niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van de materiële motiveringsplicht en gaat hiertoe in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Betreffende de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden stelt verzoeker dat het hier geen tegenstrijdigheden betreffen, doch louter “vergissingen” die te wijten zijn aan de stress waaronder hij en zijn partner staan. Verder betoogt verzoeker dat hij wel degelijk de dag van de verdwijning van zijn zoon naar de politie is gegaan, zoals voorgehouden door zijn echtgenote, doch “de tolk hem niet correct zal begrepen hebben”.

2.2.2.2. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, zodat

op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De asielzoeker dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De loutere herkwalficatie door verzoeker van de terminologie "tegenstrijdigheden" naar "vergissingen" toe weerlegt de door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas die doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid ervan niet. Betreffende de door verzoeker aangehaalde verwardheid door stress herhaalt de Raad dat, hoewel erkend wordt dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, op elke asielzoeker de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen gelet op de reeds aangehaalde medewerkingsplicht, en het argument dat verzoeker verward was door stress doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Waar verzoeker meent door de tolk verkeerd te zijn begrepen stelt de Raad evenwel vast dat verzoeker op geen enkele wijze aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling de conversatie bij het verhoor op het Commissariaat-generaal op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven. De door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden blijven derhalve onverminderd overeind.

2.2.3. Waar verzoeker betoogt dat hij niet gerespecteerd is in zijn land van herkomst en zijn leven waardeloos is en bevestigt dat zijn kinderen niet naar school konden gaan omwille van hun afkomst en hij niet naar de dokter durfde te gaan omdat de Serviërs hem naar de Albanezen stuurden en omgekeerd, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met voormelde summiere herhaling van de door hem voorgehouden problemen in gebreke blijft.

2.2.4. Verzoekers verweer dat het in Kosovo niet voldoende veilig is voor Roma, dat de bescherming die wordt geboden door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten in de praktijk niet toereikend is, dat hij geen rechten heeft in zijn land en dat de overheid over veel te weinig controlemechanismen beschikt om de uitvoering van de grondwet af te dwingen betreffen blote beweringen die door verzoeker op generlei wijze met concrete en objectieve informatie worden onderbouwd. Verzoeker toont niet met andersluidende informatie aan dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt (administratief dossier, stuk 13, uitgebreide landeninformatie) om te besluiten dat er wel degelijk in Kosovo door de RAE-gemeenschap een beroep kan worden gedaan op de bescherming van de aldaar aanwezige nationale en internationale autoriteiten en dat de Romagemeenschap hoegenaamd geen problemen kent in Kosovo Polje waarvan verzoeker afkomstig is en waar zelfs onderwijs kan worden gevolgd in het Rom en geen discriminatoire behandeling in de gezondheidszorg aanwezig is, niet correct is.

2.2.5. Uit het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas en de vaststellingen dat een beroep kan worden gedaan op bescherming in het land van herkomst en dat de situatie van de Roma in Kosovo Polje gunstig is, besluit verwerende partij terecht verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet niet toe te kennen. Verzoeker toont niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert zoals voorzien bij artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen."

De motivering van verwerende partij betreffende de Kosovaarse nationaliteit van verzoekster wordt door verzoekster in haar verzoekschrift ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand

beschouwd. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster zelf in haar verzoekschrift aanduidt van Kosovaarse nationaliteit te zijn.

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT